

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 136/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného JUDr. L. L., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 66/2012 zo 14. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2013 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 66/2012 zo 14. novembra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť sťažovateľa bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 1. marca 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej doplnenia vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 50/2009 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 18. februára 2009 domáhal proti žalovanej S. (ďalej len „žalovaný“) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Co 38/2010 z 23. mája 2011 potvrdil rozsudok okresného súdu z 29. januára 2009, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, okrem výroku o trovách konania.

Okresný súd následne rozhodol uznesením sp. zn. 7 C 50/2009 zo 17. augusta 2011 o trovách konania tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 4 723, 56 € a krajský súd predmetné rozhodnutie okresného súdu v rámci odvolacieho konania uznesením sp. zn. 14 Co/73/2011 z 20. januára 2012 potvrdil.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľ „vidí odopretie spravodlivosti - porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie v tom, že nemal možnosť sa vyjadriť a predkladať návrhy k stanoveniu VŠH predmetu sporu, ktorý súd prvého stupňa určil iba na základe vyjadrenia mesta V.

Najvyšší súd SR pochybenie Krajského súdu v Prešove nenapravil..., čím v zásahu do práva sťažovateľa v zmysle článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru pokračoval.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1, článku 48 ods. 2 Ústavy... a podľa článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 66/2012 zo 14. 11. 2012, porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu... zo 14. 11. 2012 sp. zn. 6 Cdo 66/2012 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť P. J. trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 275,94 € (dva úkony po 130,16 €...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (obdobne napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podstatou sťažnosti (vychádzajúc z jej petitu) je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie sú záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd po preskúmaní námietok sťažovateľa a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že nemá v okolnostiach posudzovanej veci žiadny dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania, pretože sťažovateľ napadol dovolaním také právoplatné uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, proti ktorému nie je prípustné dovolanie [§ 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], a prípustnosť dovolania nevyplývala ani z iných súvisiacich ustanovení najmä § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Okrem toho dovolací súd nezistil ani porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ani odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP a ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a) až d), e) a g) § 237 OSP a ústavný súd sa stotožňuje s jeho závermi na s. 3 a s. 4 uznesenia najvyššieho súdu.

Z hľadiska splnenia zákonného predpokladu odôvodnenia sťažnosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) tiež sťažovateľ nepredložil žiadne významné argumenty, ktorými by prezentoval neodôvodnenosť, nepreskúmateľnosť či svojvoľnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania a sťažovateľom označeným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je žiadna relevantná súvislosť, preto jeho sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Okrem toho sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre jeho rozhodnutie v uvedenej veci v tej časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny.

Článok 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) upravuje viaceré základné práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ale sťažovateľ v sťažnosti riadne nešpecifikoval, ktoré konkrétne základné právo vymedzené v tomto článku namieta.

Obdobne sťažovateľ osobitne v petite sťažnosti nenamietal ani postup krajského súdu na ústavnom súde, ústavný súd sa preto jeho námietkami vo vzťahu ku krajskému súdu bližšie nezaoberal.

Ústavný súd pripomína, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátkou. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Keďže sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietaným porušeniam jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny nie je tiež vecne odôvodnená (návrh podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí obsahovať riadne odôvodnenie), ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde mohol v tejto časti odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013